

Jaroslav Řepa

„Rukou opuštěných jsi posiloval.“
Job 4, 3

Jaroslav Řepa přišel do sboru ve Velimi v říjnu 1906, tedy před sto lety. Po vikariátu v Kladně se stal superintendentním vikářem při Justu Emanueli Szalatnayovi, potom od 1. ledna 1908 druhým farářem sboru. Ve Velimi působil 40 let. V r. 1946 odešel, aby převzal vedení našich ústavů v Myslibořicích a Sobotíně, které opouštěla německá armáda. Bylo třeba je zachovat pro církev.

Bratr farář Jaroslav Řepa se narodil v Miskovicích v přísně evangelické a sokolské rodině rolníka. Po absolvování gymnázia v Praze začal studovat historii na filozofické fakultě, později přestoupil na fakultu teologickou. Studoval též v Basileji ve Švýcarsku.

Když se stal velimským vikářem a později druhým farářem, vypomáhal kromě práce ve Velimi též v Předhradí, kde pravidelně konával bohoslužby a vyučoval náboženství. Tomu vyučoval i v Nové Vsi, Křečhoři a Cerhenicích. Do všech těchto vesnic chodíval zpravidla pěšky. Mnozí ještě pamatují, jak v zimě zachumlán do kožichu a beranice krácel za svou povinností.

Na velimské faře poznal pan farář svou budoucí manželku, Szalatnayovu neteř Olgu. Szalatnay byl bezdětný a po smrti jeho ženy mu hospodařila neteř Anna, jejíž sestra Olga zde též často pobývala. A tak dne 28. listopadu 1907 se konala svatba. Zápis o tom zní: Svobodný Jaroslav Řepa, superintendentní vikář, zvolený druhým farářem ve Velimi, bere sobě za manželku svobodnou Olgu z Nagy, dceru evangelického reformovaného faráře v Semonicích – oba náboženství evang. ref. Ženich narozen v Miskovicích č. 6 dne 6. dubna 1879, matka jeho Anna Hrubšová z Chvaletic, nevěsta narozena 27. srpna 1879 v Semonicích č. 57, matka Žofie Szalatnayová z Moravče.

Z tohoto manželství se narodilo pět dětí: Eva v r. 1909, středoškolská profesorka, Justus Emanuel, který zemřel čtrnáctidenní, další chlapec Samuel Jaroslav zemřel dvouletý. Jeroným se narodil r. 1916, stal se vysokoškolským profesorem, poslední byla Danica v r. 1919.

Velkým problémem a těžkostí, kterou sbor řešil se svým farářem, bylo zavření evangelické školy v r. 1913. Spolu s posledními jejími učiteli Josefem Buldrou a Josefem Zemánkem čelili nepřízni obce, která odmítla poskytnout subvenci a odmítla i subvenci státní. Školní rada rezignovala s tím, že oba učitelé dostanou v obecné škole definitivní místo. Totéž se dělo v Předhradí. Naštěstí Szalatnay již před časem nechal zapsat budovu školy ve Velimi i v Předhradí do katastru nemovitostí, a tak se staly shromažďovacím prostorem pro děti a mládež. V Předhradí se dodnes v bývalé škole konají bohoslužby. Velimská škola byla za totalitního režimu zabráná a později prodána do soukromých rukou, takže sboru nepatří.

Slavným počinem faráře Řepy bylo postavení kostela v Pečkách. Již dříve tam byl založen hřbitov a šest let trvala kazatelská stanice. Na stavbu kostela získal br. farář finanční pomoc od Dr. Losy z Pittsburku – 5.000 dolarů, od Dr. Cantenbeina ze Švýcarska 20.000 korun, svých měli Pečečtí 12.000 korun. Velimští ručili ještě 30.000 korunami, a tak 26. října 1918 byl chrám otevřen. Prvním farářem se stal J. V. Šebesta. Následovalo Předhradí, kde byl utvořen r. 1919 sbor filiální. Samostatný sbor zde vznikl až r. 1940, farářem byl Bohuslav Slabý.

Rodina Řepova prožila s velimským sborem dvě světové války, z nichž ta první byla horší. Mnozí členové sboru odešli na frontu a ženy s dětmi, potom i vdovy, zůstaly samy. Farář Řepa a jeho paní projevovali účinný zájem o situaci těchto žen a dětí.

Bratr farář organizoval mnohou pomoc členům sboru, podporoval a posiloval je především duchovně. V r. 1915 zorganizoval slavnost k 500. výročí upálení Husovu s postavením mohyly na hřbitově, ač rakouské úřady zakazovaly připomínat české dějiny vůbec. Velim byla osvětlena a ozdobena červenobílými prapory s kalichem. To byla odvážná akce! V té době vyhlásil TGM v Ženevě válku Rakousku-Uhersku a víme, že při něm stáli i naši studenti bohosloví, mezi nimi i velimský Josef Dobiáš.

Po skončení války byl ve Velimi ustaven národní výbor, jehož byl br. farář prvním předsedou. O významu 28. října řečnil na velimské návsi. V únoru 1919 byla ustavena hospodářská rada pro zásobování potravinami, jejímž předsedou byl opět on a jejími členy zástupci jednotlivých politických stran. Ve volbách do obecní rady 15. června 1919 a do zastupitelstva pro národní demokracii byl zvolen též.

Po válce zval sbor k rekreaci děti z pražských sborů a konal sbírky potravin i peněz pro chudé a válkou postižené děti. Vydatně pomáhala i Olga Řepová.

Činnost sboru se projevovala na všech stranách. R. 1923 proběhl ve sboru sjezd Svazu českobratrské mládeže z Prahy, kterého se účastnili i hosté z ciziny. Tato akce je popsána v časopise Bratrstvo z 15. 1. 1925 Norou Pellarovou a farářem Řepou. Vzácným hostem byl i Mr. Swamidos z Indie.

Farář Řepa psal do různých církevních časopisů a kalendářů, napsal i několik samostatných věcí, jako poučení pro nové členy církve pod názvem Pravda Páně vítězí nebo pojednání Co znamená náš venkov pro ČCE.

„Jsme členy církve, která v dobách husitských proslavila celý český národ, v dobách bratrských dala národu základ ušlechtilé nesmrtelnosti duchovní, v dobách temna mu jediná zachovala poslední světlo a dnes chce státi se zase nejlepší školou lidskosti a útočištěm všech, kdož hledají spásu svých duší v Kristu Ježíši. Bud' me si tedy vědomi své velké zodpovědnosti a nezapomínejme na veliký úkol Českobratrské evangelické církve v národě našem.“ (Pravda Páně vítězí, str. 15)

Po válce v r. 1945 pomáhá s převzetím ústavů v Myslibořicích a Sobotíně a stává se jejich ředitelem – to už mu bylo 66 let. Ve sboru pracuje po dobu jeho nepřítomnosti vikář Jiří Vojtěchovský, jehož maminka pocházela z rodu velimských Sixtů.

Mnozí členové sboru pamatují hodiny náboženství a výuku v nedělní škole, kdy pan farář s usměvavou tváří nad bílým límečkem košile, kde se na uzlu kravaty červenal malý rubínový kalíšek, učil při doprovodu harmonia písně ze zpěvníku i takové, jako třeba:

Žito, žito, žitečko na tom našem poli,
pročpak ty se červenáš, pověz, co tě bolí?
Když Kain zabil Abela svou dubovou holí,
rozlila se jeho krev po celičkém poli...

Osobnost bratra faráře Jaroslava Řepy je ve Velimi vážena a ctěna. Když pak onoho 31. srpna 1947 odešel ke svému Pánu, sbor byl velice zasažen. Po malé operaci zemřel v Praze na Santošce na embolii plic. Senior Dr. Josef Křenek se s ním na velimském hřbitově rozloučil slovy: „Rukou opuštěných jsi posiloval,“ – Job 4, 3, a ta slova najdeme i na jeho prostém hrobě, kde odpočívá se svou manželkou.

„Mějte na paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život a následujte je ve víře.“ – Církev bez paměti se snadno stane kořistí větrů a pokušení doby jako strom bez kořenů, jako korouhvička na střeše. – Mysleme na ty, kteří nás provázeli alespoň částí naší životní cesty, kteří nám hlásali slovo Boží, a tak si je připomínejme a následujme je ve víře...

Maruše Čábelová (2006)